

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa D. J. przeciwko P. S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 29 września 2014 r., sygn. akt I ACz 1506/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 3600
(trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód zarzucił zaskarżonemu postanowieniu, oddalającemu jego zażalenie na odrzucenie pozwu ze względu na powagę rzeczy osądzonej, naruszenie - w różnych układach i powiązaniach - art. 3, 193 § 3, 199, 210 § 1, art. 217 § 1, art. 232, art. 233 § 1, art. 299, 300, 366, 365 § 1, 378 § 1, art. 379 pkt 5, art. 382, 385, 386 § 2, art. 394 § 3 k.p.c., art. 6 k.c., art. 8 ust. 1 i 2 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 6 pkt 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił oczywistą jej zasadnością oraz nieważnością zarówno postępowania odwoławczego, jak i postępowania pierwszoinstancyjnego wskutek pozbawienia go możliwości obrony swych praw.

Wniosek powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego pozbawienie strony możliwości obrony jej praw, skutkujące nieważnością postępowania zachodzi tylko wtedy, gdy strona w wyniku uchybień procesowych sądu lub strony przeciwnej nie mogła brać udziału w postępowaniu lub jego istotnej części i wadliwości tych nie można było usunąć na następnych posiedzeniach, poprzedzających wydanie orzeczenia w danej instancji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2015 r., II PK 189/14 i cytowane w nim orzeczenia).

Sąd Apelacyjny prawidłowo uznał, że powód w postępowaniu przez Sędem Okręgowym miał możliwość prezentowania swoich poglądów oraz zgłaszania wniosków dowodowych i tym samym w postępowaniu tym nie wystąpił wskazany

wyżej stan, kwalifikowany w judykaturze jako pozbawienie strony możliwości obrony swych praw, skutkujące nieważnością postępowania (s. 4 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia).

Podobnie, z materiału sprawy nie wynika, aby stan taki wystąpił w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym.

Nie ma także podstaw do uznania wniesionej skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnioną. W art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na oczywistą jej zasadność, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, a także T. Ereciński, w: T. Ereciński, J. Gudowski, M. Jędrzejewska, *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, t. 2, Warszawa 2007, s. 242 i 243). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia żadnego z przepisów prawnych przytoczonych w skardze kasacyjnej powoda.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowione z urzędu (Dz. U. 2013.490).